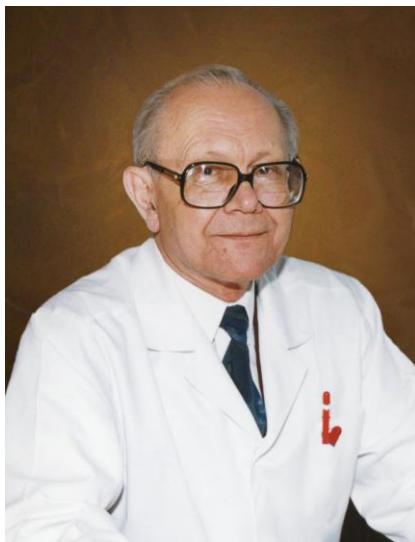

Profesor dr. hab. n.med. Zygmunt Sadowski
29.06.1929 – 10.01.2018
60 lat działalności zawodowej, naukowej i organizacyjnej

Profesor Zygmunt Sadowski odbył studia medyczne na Wydziale Lekarskim Akademii Medycznej w Warszawie w latach 1949 - 1954. W okresie 1955-1957 pełnił funkcję Szefa Służby Zdrowia Jednostki Lotniczej w Warszawie. W 1957 roku podjął pracę w IV Klinice Chorób Wewnętrznych Akademii Medycznej w Warszawie, pod kierunkiem profesora dr hab.n. med. Zdzisława Askanasa. Prof. Zygmunt Sadowski w IV Klinice Chorób Wewnętrznych brał udział w tworzeniu podstaw kardiologii w Polsce, wdrażając szereg pionierskich działań i metod, jak: intensywne terapia kardiologiczna, farmakoterapia zaburzeń rytmu, elektrostymulacja serca. Współpracował z zespołami tworzącymi w Polsce epidemiologię chorób układu krążenia i kompleksową rehabilitację kardiologiczną. Jego najwcześniejszy okres działalności

naukowej w latach 1961-1969 obejmował badania eksperymentalne i kliniczne dotyczące postępowania reanimacyjnego. Był autorem rozdziałów w pierwszej monografii na ten temat pt. „Reanimacja Kardiologiczna”. Brał udział w utworzeniu w 1963 roku w IV Klinice Chorób Wewnętrznych pierwszego Oddziału Intensywnej Opieki Kardiologicznej w Polsce. W latach 1970-1979 koncentrował się na reanimacji oraz elektro- i farmakoterapii powikłań zawału serca. Był członkiem zespołu kliniki, który w 1965 roku, jako drugi ośrodek w Polsce wprowadził stałą stymulację serca. Był cenionym nauczycielem akademickim - prowadził zajęcia z chorób wewnętrznych i kardiologii,. Podczas pracy w Akademii Medycznej, na stanowiskach asystenta (1957-1967) i adiunkta (1967-1979), uzyskał stopień naukowy doktora nauk medycznych (1964), doktora habilitowanego nauk medycznych (1979) oraz specjalizacje: z chorób wewnętrznych I stopnia (1959), II stopnia (1964), kardiologii (1971) i farmakologii klinicznej (1989).

W roku 1979 profesor Zygmunt Sadowski zakończył pierwszy ważny rozdział życia naukowego i zawodowego w Akademii Medycznej w Warszawie i rozpoczął drugi okres działalności, związanej z aktywną pracą zawodową, naukową i organizacyjną w Instytucie Kardiologii im. Prymasa Tysiąclecia Stefana Kardynała Wyszyńskiego w Warszawie w latach 1979-2001, którą jeszcze kontynuował, po osiągnięciu wieku emerytalnego na stanowisku konsultanta do 2013 roku. Uzyskał tytuł naukowy profesora w 1989 roku. Podczas pracy w Instytucie Kardiologii sprawował działalność administracyjną i organizacyjną o zasięgu krajowym. Pełnił funkcję Dyrektora Instytutu Kardiologii w latach 1991-2001. Był założycielem i pierwszym kierownikiem Kliniki Choroby Wieńcowej Instytutu Kardiologii w latach 1979-2000, w której rozwijał swoje wcześniejsze zainteresowania, wytyczając jako główne kierunki działania diagnostykę i terapię choroby niedokrwiennej serca i zaburzeń rytmu serca, intensywną terapię kardiologiczną oraz elektrostymulację

serca i elektrofizjologię. Dużą wagę przywiązywał do kształcenia kadr medycznych w zakresie chorób wewnętrznych i kardiologii, podnosił kwalifikacje zespołu pielęgniarskiego. Był opiekunem w trzech przewodach habilitacyjnych, promotorem w licznych przewodach doktorskich, uznanym recenzentem przewodów doktorskich, habilitacyjnych i dorobku naukowego w postępowaniu o uzyskanie tytułu profesora, kierownikiem specjalizacji wielu lekarzy w zakresie chorób wewnętrznych i kardiologii. Kontynuował badania naukowe poświęcone głównie leczeniu zawału serca i jego powikłań, terapii zaburzeń rytmu i elektrostymulacji. W okresie 1990-1999 był współautorem publikacji w czołowych czasopismach medycznych, wynikających z najważniejszych światowych badań, dotyczących postępowania w zawale serca, jako koordynator krajowy i członek komitetów sterujących badań GUSTO I-III i V. Zachował dużą aktywność naukową po przejściu na emeryturę, kontynuując w latach 2003-2010 rolę członka komitetów naukowych i koordynując w Polsce epokowe programy badawcze, realizowane jako granty National Heart, Lung, and Blood Institute (NHLBI): OAT i STICH. Współpracował z czołowymi światowymi i krajowymi ośrodkami kardiologicznymi i najznamienitszymi naukowcami z ośrodków zagranicznych i polskich. W wyniku tych aktywności powstało wiele publikacji ze współautorstwem pracowników Instytutu Kardiologii i współpracujących jednostek polskich. Należy podkreślić wyjątkową aktywność naukową profesora Sadowskiego, do późnych lat życia, dzięki której w latach 1999-2010 zwiększył on dorobek publikacyjny z 267 do 320 prac, w tym prac z pierwszym autorstwem z 104 do 115, a w okresie ostatnich dwudziestu lat pracy blisko dwukrotnie powiększył Impact Factor. Był autorem i współautorem wielu prac poglądowych i wytycznych postępowania, a także monografii.

Profesor Zygmunt Sadowski w latach działalności jako Dyrektor Instytutu Kardiologii (1991-2001) miał ogromne oddziaływanie społeczne, pełniąc równocześnie szereg innych ważnych funkcji. Był Konsultantem Krajowym w dziedzinie kardiologii MZiOS (1991-2001), współtwórcą i Przewodniczącym Narodowej Rady Promocji Zdrowia MZiOS (1993-1996). Pełnił również funkcje: Zastępcy Przewodniczącego Krajowego Zespołu Nadzoru Specjalistycznego ds. Farmakologii Klinicznej i Racjonalizacji Farmakoterapii MZiOS (1989-1991). Był Członkiem Komisji Leków MZiOS (1980-2001), a w latach 1991-2001 Zastępcą Przewodniczącego tej Komisji oraz Członkiem Rządowej Komisji Ludnościowej (1994-2000). Niewątpliwie, profesor Sadowski pełniąc funkcję Konsultanta Krajowego i Przewodniczącego Narodowej Rady Promocji Zdrowia MZiOS miał decydujący wpływ na rozwój współczesnej kardiologii w Polsce. Wyposażając oddziały i kliniki kardiologiczne w sprzęt tworzył sieć pracowni hemodynamicznych i elektroterapii. Szereg ośrodków, które tworzył od podstaw, obecnie zalicza się do najnowocześniejszych oddziałów, wykonujących procedury z szerokiego zakresu kardiologii. Profesor Sadowski do tej pory pozostaje we wdzięcznej pamięci pracowników jako wielki społecznik i wspaniały organizator.

Profesor Sadowski wykazywał także dużą aktywność jako członek Polskiego Towarzystwa Kardiologicznego (1960-2010). W latach 1993-1995 był Członkiem Zarządu Głównego PTK. W okresie: 1980-1984 pełnił funkcję zastępcy redaktora Kardiologii Polskiej. W roku 1997 był Przewodniczącym Komisji PTK: Standardy Postępowania w Chorobie Niedokrwiennej Serca. W roku 2004 za całokształt działalności na rzecz PTK i rozwoju kardiologii w Polsce uzyskał tytuł Członka Honorowego PTK. Został także uhonorowany przez Sekcję Rytmu Serca PTK medalem Stopczyka. Działał również w Polskiej Akademii Nauk, jako Członek Komitetu Terapii Doświadczalnej (1980-1995), Członek Komisji Patofizjologii Układu Krążenia (1991-1996) i w Komitecie Badań Naukowych, jako Członek Sekcji Specjalistycznej Interny i Parainterny w Komisji Badań Stosowanych (1991-1995).

Szeroka działalność profesora Zygmunta Sadowskiego na polu zawodowym i naukowym, pełnione przez niego liczne funkcje organizacyjne budzą ogromny szacunek. Był człowiekiem stworzonym do działania, wspaniałym lekarzem i wielkim społecznikiem. Medycyna była jego pasją, cieszyło go tworzenie nowych wartości i horyzontów na polu naukowym i społecznym. Mawiał, że w życiu liczy się to, co można zrobić dla pacjentów, środowiska kardiologicznego, dla kraju, a człowiek jest wart tyle, ile zdołał dla innych. I tak pracował - dzień zaczynał o świcie, a kończył po północy. Cechował się ogromną pracowitością i dyscypliną. Realizując wiele zadań, pozostawiał mało czasu dla siebie. Jednak zawsze, w natłoku zajęć, najważniejsze dla niego były sprawy pacjenta. Mimo wielu obowiązków i zawsze wypełnionego kalendarza zajęć i spotkań, gdy trzeba było rozwiązać problem kliniczny, uważał to za priorytet.

Profesor Zygmunt Sadowski prowadził szeroką działalność, jednak w podsumowaniach przebiegu życia zawodowego zawsze podkreślał, że najważniejszym dla Niego okresem były lata pracy w Instytucie Kardiologii. Był dumny ze sprawowania funkcji Dyrektora Instytutu Kardiologii, wiele znaczyło dla niego zespół pracowników Instytutu, szczylił się jego osiągnięciami. W tej pracy niewątpliwie ważne miejsce zajmowała Klinika Choroby Wieńcowej, której był założycielem i przez dwadzieścia lat kierownikiem. Dla zespołu Kliniki stanowił wielki autorytet zawodowy i moralny. Był wymagający w stosunku do współpracowników, chociaż jeszcze bardziej - dla siebie. Ale gdy ktoś z zespołu zwrócił się z prośbą o pomoc, zawsze znajdował czas. Trudno było za Nim nadążyć, dosłownie i w przenośni. Miał duże poczucie humoru i cięty dowcip. W chwilach relaksu lubił opowiadać o swoich zainteresowaniach sztuką, a zwłaszcza malarstwem. Na co dzień był niestrudzonym Nauczycielem, uczącym lekarzy i pielęgniarki medycyny bezpośrednio przy łóżku chorego. Na przestrzeni lat zespół kliniczny pod kierunkiem Profesora Sadowskiego osiągał doświadczenie zawodowe, dorobek naukowy i stopnie naukowe. Profesor przekazywał wzorce etyczne rzetelności, obowiązkowości, współpracy zespołowej, a nade wszystko - stawiania dobra Pacjenta na najwyższym miejscu. Jego uczniowie przekazują je swoim współpracownikom i następcom.

Pozostanie na zawsze w naszej pamięci.

Dr hab. n. med. Tomasz Hryniewiecki, prof. nadzw. IK
Dyrektor Instytutu Kardiologii w Warszawie - Aninie

Prof. dr hab. n. med. Hanna Szwed
Kierownik II Kliniki Choroby Wieńcowej Instytutu Kardiologii